

Tekst: Ronald Tukker

Fotografie: Turon Photo, Corali Photography en privé-archieven

Eerste druk: augustus 2026

© 2026 Ronald Tukker

Uitgave in eigen beheer

ISBN 9789465542966

Productie: Brave New Books

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomendheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Hardcore in the House

Ronald Tukker

De Line-up

	bladzijde
Coen Bom (Rave The City / Stad Den Haag Records)	7
Hocus Pocus (Ferry Ridderhof)	24
RJ's Rule / Charly Lownoise (Ramon Roelofs)	34
Ech Heftag (Maarten 'Hakkuh' Visser)	44
The Darkraver (Steve Sweet)	56
DJ Norman (Norman Harinck)	84
Gizmo (Ferry Salee)	96
T99 / Quadrophonia (Olivier Abbeloos)	119
Channel X / Praga Khan / Jade 4 U (Nikkie van Lierop)	127
Bountyhunter (Stefan Melis)	136
Franky Jones (Frank Sels)	145
Thunderball (Jan Vervloet)	152
Edge of Motion (Dylan Hermelijn)	163
Edward Barkey (Paul Elstak / RTC)	168
Frequency (Orlando Voorn)	176
LA Style (Wessel van Diepen)	180
Chosen Few (François Prijt)	186
Benelux Early Hardcore Top 20	220
Lezerslijstjes	221

Coen Bom (Rave the City)

Het Stad Den Haag-imperium kreeg begin jaren '90 vorm door Rob Velders en Coen Bom. Beide pioniers waren de drijvende krachten achter de platenzaken Stad Den Haag Records, het platenlabel Rave Records en de legendarische Rave The City-feesten. Hardcore in the house sprak in het centrum van de Hofstad met Coen Bom over de pionierstijd van de hardcore.

Coen Bom (rechts) voor de winkel van Stad Den Haag Records

Radio

Van origine is Coen een radiodeejay. Hij begon in 1983 met radio maken op kleine zenders. "Dat waren zendertjes waar je flink met een antenne moest draaien om ze te kunnen ontvangen. Daarna kwam ik bij Eldorado in Delft, wat in heel Zuid-Holland te ontvangen was. Wessel van Diepen is daar ook begonnen met radio maken. Vanaf 1986 werd het radio maken voor mij wel serieus op het hitradiostation dat Eldorado was. In 1989 maakte ik de overstap naar Radio Stad Den Haag. Zij waren namelijk net

legaal geworden, dus de leuke periode heb ik daar gemist, haha. We zijn vrij snel daarna met het radiostation grote dancefestivals gaan organiseren in discotheek De Marathon.

Mega Dance Festival

Het Stad Den Haag Mega Dance Festival in 1990 was het allereerste festival. Met alleen radio maken was geen geld te verdienen, dus onze gedachtegang was om inkomsten te genereren via het organiseren van een festival. De Nederlandse rapper Tony Scott was in die tijd heel populair en we hadden de Amerikaanse rapper Candyman staan, die toen een grote hit had met Knockin' Boots. Zij stonden in de grote zaal en in de kleine zaal hadden we Italo-muziek, wat met name in Den Haag heel populair was." Het feest werd een succes en al snel zou een tweede editie van het festival volgen. "Het tweede Mega Dance Festival organiseerden we in 1991. Dat was al wat groter van opzet. Daar hadden we T99 staan. Zij hadden net hun grote hit Anastasia gehad, maar niemand wist hoe T99 eruit zag of wie erachter schuilden. We hebben daar toen gewoon een keyboard neergezet en Mike de Mos, een DJ van Radio Stad Den Haag, met een zonnebril op achter dat keyboard gezet. Het publiek ging helemaal los op de muziek. Dat tweede feest was wel echt de opmaat naar de Rave The City-feesten."

Rave The City I

"In september 1991 hadden we het idee opgevat om de eerste Rave The City te organiseren in de Houtrusthallen in Den Haag. Dat had een capaciteit van 6000 bezoekers en wij dachten vooraf de helft van de hal wel te kunnen vullen met feestgangers. Het was enorm pionieren destijds. Qua lichtshow was het niet veel meer dan een gemiddelde voetbalkantine, gekscherend gezegd. We hadden wel vet geluid staan en in de line-up stond onder andere Joey Beltram uit Amerika. Het boeken van een dergelijke buitenlandse DJ ging toen heel anders dan tegenwoordig. Dat was best een gedoe, veel bellen met Amerika en dan kreeg je hem persoonlijk aan de telefoon. We konden Beltram boeken voor een prijs van 1500 dollar, maar daar kwam dan nog wel de prijs van de vliegreis bij. Joey Beltram hadden we geboekt op basis van zijn sterke

producties, zoals Energy Flash en Mentasm, maar hij kon helemaal niet draaien met vinyl, zoals zoveel Amerikaanse DJ's in die tijd. In Nederland waren we aardig verwend met technisch goed draaiende DJ's. Paul Elstak was ook toen al technisch echt heel goed. Die hardcore jongens zijn ook allemaal begonnen als DJ in clubs en door avond aan avond te draaien leer je het vak."

"Verder stond Ramon Roelofs in de line-up. Hij stond als RJ's Rule geboekt, want met Rave This Nation had hij een flinke clubhit. Van zijn alter ego Charly Lownoise was toen nog geen sprake. DJ Gizmo (Ferry Salee) draaide ook op Rave The City 1, al stond hij niet op de flyer vermeld. Gizmo had een Roland 909, waarmee hij live geluiden produceerde tijdens het draaien. Die 909 trok veel bekijks, want die hadden nog niet veel mensen in die tijd. Dat ding was peperduur."

Gizmo (Ferry Salee) & Coen Bom

Dominator

“Voor Rave The City 1 hadden we als live act Human Resource geboekt en daar hadden we enorme mazzel mee, want toen we ze boekten hadden ze nog geen hit, maar op het moment van het feest stonden ze in de Top 40 met hun plaat Dominator. Als je me nou vraagt naar het mooiste moment ooit, dat was toch wel tijdens Rave The City 1. Op het moment dat het een beetje uit de hand liep bij de garderobe en ik daar bezig was, hoorde ik dat in de zaal die *hoover* van Dominator werd ingestart. Ik krijg nog steeds kippenvel als ik eraan terugdenk. Er barstte me een gejuich los in de zaal! Het was destijds natuurlijk al bizar dat je 6.000 man in een zaal had voor een housefeest, dat was al uniek, maar dat gejuich van de menigte ging door merg en been, in positieve zin. Het was geweldig! Die gasten van Human Resource wisten ook niet wat ze meemaakten. Het was hun eerste single. Dat ‘Dominator-moment’ is voor mij persoonlijk toch wel het hoogtepunt. Later werden de feesten wel groter en massaler, maar werd het ook zakelijker en moesten we targets halen.”

Rave The City II

De tweede editie van Rave The City werd nog grootser aangepakt. “Voor editie 2 hadden we de Statenhall geregeld en daar konden maar liefst 14.000 mensen in. Dat was echt een gok. Vooral omdat we hevige concurrentiestrijd hadden met Lucifer, die één week later ook een hardcore feest in de Statenhall organiseerden. Wij stonden op 21 december 1991 en zij op 28 december. Dat was natuurlijk een gigantische haat en nijd. Wij waren best wel *pissed off* dat ze dat zo geprogrammeerd hadden, want uiteindelijk verlies je er allebei bezoekers mee. Rave The City 2 werd een heel groot succes, maar eerlijk gezegd was Lucifer een nog groter succes, wat wij natuurlijk erg irritant vonden. Zij hadden Jeroen van Inkel als presentator, die had geen feeling met house, maar ze dachten bij Lucifer gewoon dat er geld met een hardcore feest te verdienen was en dat hebben ze goed gezien en goed gedaan. Al waren wij met Rave The City wel de *originals*. In Amsterdam had je destijds nog Hellraiser en in Rotterdam Megarave van George Ruseler, maar veel meer was er nog niet qua grote hardcore feesten.”

Duncan & Irfan

Het succes van de Rave The City-feesten wekte de interesse van andere organisatoren. “Na de eerste twee Rave The City-feesten kwamen er twee jongens uit Amsterdam bij ons langs, Duncan & Irfan, die wilden ook wel een feest organiseren in de Jaarbeurs in Utrecht: The Final Exam. Ze vroegen zich af hoe ze dat aan moesten pakken en toen hebben we ze een aantal tips gegeven. Achteraf misschien iets teveel tips, haha, want dat mondde uit in ID&T en zij organiseerden jaren later Sensation en dat soort grote feesten.”

Rave The City III – The Roman Empire

De feesten van Rave The City vielen mede op door de zorgvuldige aandacht die men gaf aan decor. “Nu zie je dat veel vaker, maar wij waren één van de eersten die dat deden. The Roman Empire in de Houtrusthallen, daarvoor hadden we een Romeinse tempel nagebouwd op het podium en daar ging heel veel geld in zitten. Het was wel echt vet. De danspodia waren gemaakt van zuilen, dat was voor die tijd best bijzonder.”

Coen Bom als DJ in actie

Rave The City IV

“De vierde rave was helemaal bizar, toen hadden we 14.000 man binnen. Ongelofelijk. Maar dat was ook wel meteen het einde van de raves in Den Haag, want er kwam een burgemeester die de muzieksoort house had verboden. We hebben in die periode nog wel een feest gegeven dat we Mayrave genoemd hadden. Dat was wel een feest van ons in de Statenhof, maar officieel was het onder de vlag van een vriend van ons, die later de Free Your Mind-feesten zou gaan organiseren. Voor die tijd was de Mayrave best wel een succes, maar het had natuurlijk niet de magie van een echte Rave The City. ”

Coen Bom & Gizmo tijdens Rave The City 4

Stad Den Haag Records

In oktober 1990 werd de eerste platenzaak van Stad Den Haag Records geopend in de Amersfoortsestraat. In 1991 volgde een tweede platenwinkel in de Schoolstraat. “De Schoolstraat was een veel mooiere locatie midden in het centrum en we verkochten ook meteen veel meer tickets voor onze feesten. Het leek wel of heel Den Haag ermee bezig was. In de Spuistraat stonden we dan met een boombox het feest te promoten en dan stond Darkraver daar te dansen en tickets voor Rave

The City te verkopen. Steve was daarmee een soort propper, zoals je in Spanje wel eens ziet. De hardcore scene was best klein in die periode, maar het was al wel een heel trouwe scene en feestgangers gingen elke week wel naar een feest.”

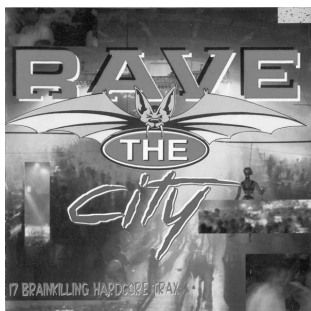
Rave Records

Naast feesten en twee platenzaken, kwam er ook een platenlabel. Het label Rave Records kreeg zijn definitieve naam pas vanaf de zesde release. De eerste release werd uitgebracht onder Violent City Records, daarna volgden vier releases onder de naam City Records en uiteindelijk werd het label dus omgedoopt in Rave Records. “We hadden best veel namen bedacht voor het platenlabel. Er moest sowieso een verwijzing naar Stad in zitten, vandaar dat het eerst Violent City heette en daarna City Records. Vanwege de populariteit van de Rave The City-feesten werd het al snel Rave Records. Dat was overigens zeker niet het enige label wat we hadden, want we hebben ook sterke hardcore labels als Babyboom en Dwarf gehad, die heel populair zijn geworden onder de kenners.”

Haagse Klubbheads

Ferry & Garnefski brachten in 1993 op Rave Records een plaat uit met de titel Dikke Vette Pannekoeke. “Wax Attack – Yesss! (I Will Be Master) is ook van hun. Die plaat leek een beetje op een track van SL2. Alles leek wel ergens op bij hun. Je zou ze de Haagse Klubbheads kunnen noemen. Hoewel Doop – Doop wel aardig origineel is.”

Rave The City compilatie-CD's

Het succes van de feesten en het platenlabel zorgde ervoor dat er vanaf 1993 ook compilatie-CD's op de markt verschenen. “Toen we die compilatie-CD's mochten gaan samenstellen mochten we ook tracks van labels als Mid-Town en Mokum op de CD's plaatsen. Daarmee ontstond een leuke uitruilsituatie, want zo konden we elkaars tracks gebruiken

met gesloten beurzen. Dat was echt een leuke tijd. Met de CD's werd de business wel echt booming. Ineens hadden we acht man in dienst en werd het allemaal heel serieus met alles wat daarbij komt kijken. Op een gegeven moment gingen Mox Music en Astral failliet en dat heeft ons wel heel veel geld gekost. Dat is weer de andere kant van het verhaal."

The Curse – All Systems Are Go

"Die plaat werd gemaakt door Michiel van der Kuy en Wessel van Diepen. Michiel woonde vlakbij me, één straat van mijn ouderlijk huis vandaan. Ik ging eens bij hem op visite en hij had een DAT-je met die track van The Curse. Maar hij vertelde me ook dat hij nog een andere track had gemaakt en dat was James Brown Is Dead. Wij hadden The Curse besteld, dat was onze plaat. Maar iedereen in de platenzaak lieten we ook James Brown Is Dead horen en iedereen was het er wel over eens dat we die plaat moesten hebben. We hebben van alles geprobeerd en hebben Michiel zelfs nog 10.000 gulden geboden, maar hij had James Brown Is Dead jammer genoeg al aan platenmaatschappij Bounce Records beloofd. Achteraf hadden we gewoon 50.000 gulden moeten bieden."

De studio van Gizmo in het pand van discotheek De Tempel

Broeinest van creativiteit

“Het was een heel boeiende en bijzondere tijd. We hadden feesten, een radiostation, twee platenzaken, discotheken. Boven De Tempel zat de studio van Gizmo. Sander Kleinenberg zat daar, The Viper, later kwam Remy er nog met zijn studio. Er zijn boven De Tempel een aantal grote hits geproduceerd. My Lexicon van Sander Kleinenberg bijvoorbeeld, dat was in de trancescene wereldwijd een grote hit.”

Stingray & Sonicdriver – Cold As Ice

De 12e release op Dwarf Records was van de hand van Lars op 't Hof en Dietmar Tan. “De zangstem op de plaat dat ben ik. Cold As Ice heb ik op het normale tempo ingezongen en daarna is dat opgepitcht. Wessel van Diepen vroeg destijds aan me hoe we die sample hadden gecleared. Ik antwoordde hem dat het geen sample was, maar dat het was nagezongen. Hij

vond het wel heel goed gezongen en toen zei ik tegen Wessel: “Nou, in dat geval ben ik het”, haha.”

Combined Forces

De platenzaken van Rhythm Import en Stad Den Haag Records hebben in 1993 nog korte tijd samengewerkt in het collectief Combined Forces. “De eigenaar van Rhythm Import was tamelijk gierig en wij waren juist het tegenovergestelde, dus dat werkte totaal niet en we hebben het snel weer uit elkaar getrokken. Combined Forces ging wel verder, maar zonder Rhythm Import.”

Rave The City 6 – Dinosaur Park

De zesde editie van Rave The City werd gehouden in de Rotterdamse Energiehal. “Die organiseerden we samen met George Ruseler. We hadden een gigantisch decor. Zo stond er een acht meter hoge dinosaurus in de zaal. Samen met George zouden we twee feesten geven, één Rave The City en één Megarave. We zouden alles bij elkaar voegen, financieel gezien. Maar ons feest had heel veel gekost en hij had voor zijn

feest vier vrachtwagens met licht beloofd, maar die kwamen natuurlijk niet. Het was bijna donker in die zaal, haha. Maar hij verdiende wel geld en wij ook wel, maar lang niet zoveel. George is wat dat betreft zakelijker ingesteld dan wij. Dus ook die samenwerking duurde niet lang, want we verschilden te veel van elkaar. Wij wilden Jurassic Park nabouwen en dat kostte flink wat geld, maar het was wel een gave ervaring. We hebben heel veel tijd, geld en moeite in die decors gestopt en daarmee bezorgden we het publiek wel een onvergetelijke ervaring.”

Theme songs Rave The City

De feesten van Rave The City werden standaard voorzien van een themesong. “Voor Rave I was dat Rave A Graphixx – Rave The City, geproduceerd door Ferry. Rave II was Dark Raver met Direction Of Fear E.P. Rave III was Gladiators & Slaves – Speed City. Voor Rave IV was het Ferry Salee met de Erotic Kingdom E.P.”

Peter van Leeuwen

Coen draait zelf ook nog op feesten, zoals 010 Classics, onder de naam Peter van Leeuwen. “Die naam dateert nog uit mijn piratentijd op de radio. Ik was toen nog niet creatief genoeg om iets leukers te verzinnen. Mijn gedachte was juist om een zo algemeen mogelijk naam aan te nemen, zodat de Radio Controle Dienst (die illegale zenders opspoorde en uit de lucht haalde, red.) me niet zou kunnen vinden. En op een gegeven moment heb je ook jingles met die naam, dus dan hou je dat maar zo. Ik gebruik die naam tot op de dag van vandaag.”

De nalatenschap van Rave The City

“Voor Ramon Roelofs was het de eerste keer dat hij op zo’n groot feest draaide voor zoveel mensen. Daarvoor stond hij altijd in De Marathon te draaien. Dat was ook wel leuk, maar Rave The City was andere koek. Een unieke ervaring voor hem en een bijzondere mijlpaal. En voor Steve Sweet (Darkraver) was het begin van zijn hele carrière op Rave II. Hij draait nog altijd volop. Don Diablo is bij ons begonnen. DJ Isaac is nog altijd actief en The Viper ook. Daar ben ik allemaal best trots op. Het is natuurlijk niet mijn legacy, want de DJ’s hebben die zelf opgebouwd.

Maar het was een gouden tijd, een creatieve draaikolk van mensen die bezig waren met muziek, die demo's van hun tracks aan elkaar lieten horen. Die sfeer, dat is wat je het meest mist. Het was allemaal heel primitief, maar daardoor wel heel leuk."

Rob Velders, Paul Mets, John & Coen Bom in december 1991 in de platenzaak van Stad Den Haag Records aan de Apeldoornselaan (foto: archief Steve Sweet)

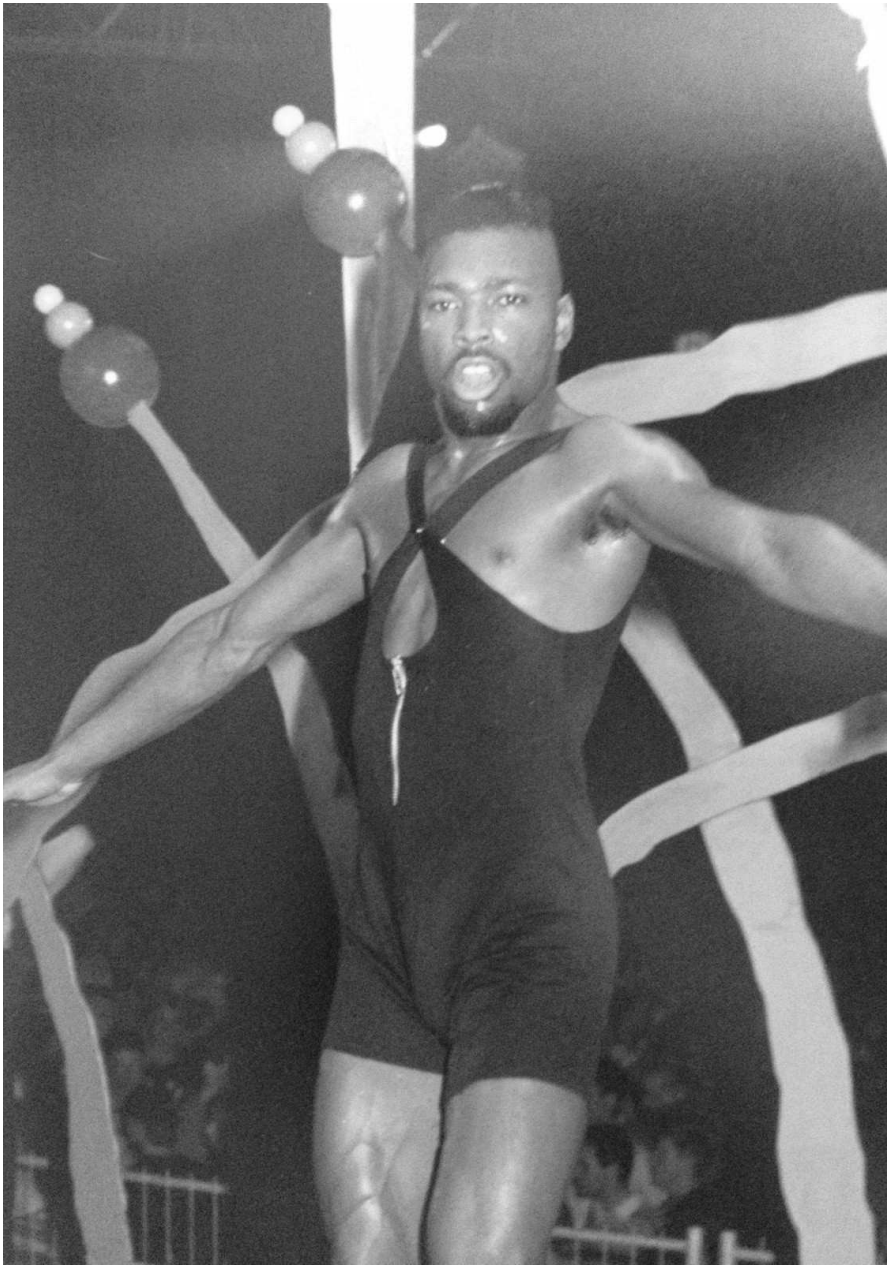
Grote belangstelling van de RTC-crew voor het optreden van Gizmo op Rave The City 2

Darkraver (midden) met een RTC-crewlid en danseres op Rave The City 2

Darkraver, Rene Mulder & Gizmo

Danser op Rave the City

Rene Mulder & Gizmo tijdens Rave The City. Darkraver is half zichtbaar in het midden.

Publiek chillt nog even na een Rave The City-feest

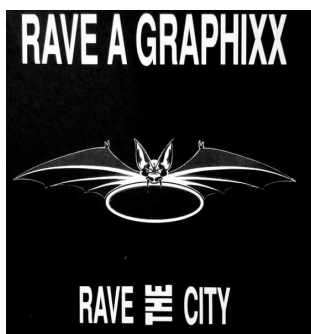
City Records

Het succes van Rave The City kwam niet alleen. Vlak voordat de eerste Rave een feit was werd besloten om de platenzaak Stad Den Haag Records meer elan te geven door (als een van de eerste platenzaken) een eigen platenlabel te starten.

In augustus 1991 werd Michiel 'LA Style' van der Kuy benaderd om voor het nieuw op te richten label City Records (=Stad Records) een house-maxi te maken in de stijl van de meest verkochte 12"-es van dat moment (M.N.O. en Channel-X). Van der Kuy maakte twee tracks: 'All Systems Are Go' en 'James Brown Is Dead'. Nadat diverse mensen de cassette hadden

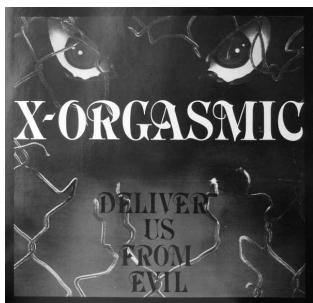
gehoord, werd besloten alleen de eerste track te nemen. James Brown Is Dead was aardig, maar All Systems Are Go was volgens iedereen toch sterker. Nou iedereen weet wat er met LA Style is gebeurd en met uitzondering van Japan heeft niemand meer iets van The Curse vernomen.

Toen bekend werd dat de eerste Rave The City gehouden zou worden, werd het originele idee opgepakt om deze party te laten begeleiden door een maxi-single. Deze 12" werd speciaal voor de Rave gemaakt door DJ Gizmo onder de naam Rave A Graphixx. De naam DJ Gizmo was toen absoluut nog niet zo massaal als nu. Op de dag van Rave The City 1 werden de eersten afgeleverd, zodat de maxi nog

dezelfde avond diverse malen gedraaid kon worden. Voor velen komen

bij het horen van deze track nog steeds rillingen over het hele lichaam. Bovendien werd er wederom een trend gezet met de zogenaamde themaplaat. Veel later namelijk volgden Thunderdome en Eurorave.

Ook City Records 3 werd een echte Haagse maxi. Ditmaal werden de heren achter Mandroid (Mid-Town) bereid gevonden om een 12" te produceren. 'Deliver us from evil' van X-Ogasmic werd de derde succesvolle maxi-single. Inmiddels zijn deze jongens verre van onbekend, namen als Hocus Pocus en Waxattack zeggen genoeg dachten we zo.

Na de vijfde maxi op City Records werd besloten de naam wat meer aan Rave the City te koppelen, Rave Records was een feit.

In januari 1992 verscheen de eerste compilatie-CD 'Rave Series Volume One', met de releases tot dan aan toe plus wat materiaal van andere mensen uit de bizz die inmiddels ook een platenlabel begonnen waren.

Bovenstaande betreft een artikel uit de Rave Courant, die werd uitgegeven ter ere van Rave The City 6.

Ferry Ridderhof

Het producersduo Ferry & Garnefski scoorde in de eerste helft van de jaren '90 de ene na de andere hit. Ferry Ridderhof en Peter Garnefski maakten muziek onder een grote hoeveelheid aliassen, waaronder Mandroid, Hocus Pocus en Doop. Met Here's Johnny scoorden ze een nummer 1-hit in Australië. Met Doop stonden zij nummer 1 in Engeland. Genoeg te bespreken dus. Hardcore in the house sprak met Ferry Ridderhof, die nog altijd volop actief is in de muziekwereld.

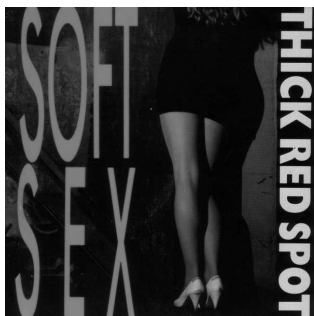

Hocus Pocus met Ferry Ridderhof (rechts) en Peter Garnefski

Conservatorium

“Van origine ben ik een Rotterdammer, maar vanwege mijn studie woonde ik een tijdje in Den Haag. Peter Garnefski en ik studeerden allebei aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Daar hebben we elkaar ook ontmoet en zijn we samen muziek gaan produceren. Tijdens onze studie produceerden we al wel wat, maar dat was in die periode voornamelijk popmuziek. We hadden wel altijd al een duidelijke voorliefde voor elektronische instrumenten. In het conservatorium was er een MIDI-studio en ook een elektronische studio. Daar hebben Peter en ik onze eerste muzikale projecten gedaan.”

Thick Red Spot

De eerste productie van Ferry & Garnefski dateert uit het jaar 1988. “Thick Red Spot was ons afstudeerproject. We wilden dat in een echte studio doen, want we wilden 24 sporen-opname en dergelijke. Dus we vroegen en kregen wat budget van het conservatorium om een studio te huren, maar wel met de belofte om dat geld weer terug te storten als we wat gingen verdienen met de muziek. Dus dat geld hebben we helaas weer terug moeten betalen, haha. Voordat we afstudeerden hadden we namelijk al een platendeal bij High Fashion Music, een label van platenmaatschappij Dureco. De sound van Thick Red Spot was een soort kruising tussen Italo en de funky sound van popartiest Prince. Na onze studie zijn we doorgegaan met produceren en hadden we het als onze missie opgevat om ons geld te gaan verdienen met muziek. Precies op dat moment kwamen die heerlijke jaren '90 met de elektronische muziek, waar we ons ei helemaal in kwijt konden. Dat is eigenlijk het startpunt geweest van onze successen.”

Mandroid – Oh My God It's Alive

In 1991 stortten de mannen zich op housemuziek en met name hardcore onder het alias Mandroid. “Bij Mid-Town kwamen we regelmatig over de vloer. Je hoort op die plaat wel dat het echt een andere tijd was met veel rave-invloeden en orkestsamples. Dat was wel echt wat je nu early hardcore zou noemen. Dat kun je ook duidelijk horen. In die tijd ging alles zo van *hatseflats*, we gaan ervoor. Zo is het ook gegaan met de platenhoes van Mandroid. Ik had een ideetje en had daarvan een opzetje getekend op wat losse velletjes. Ik had nog het idee dat er dan een grafisch ontwerper mee aan de slag zou gaan, maar ze hadden bij Mid-Town